

Onder de leden

Rick Treffers

Rick Treffers pendelt sinds 2011 tussen Nederland en Spanje. Hij verwerkte zijn Spaanse ervaringen in zijn roman 'Ik wou dat ik jouw leven had', een combinatie van tourverslagen, dagboekfragmenten en fictie. Binnenkort brengt hij een nieuw album uit.

Wat doe je nu?

Rick Treffers (51) is naar eigen zeggen vooral muzikant. Maar wie zijn tourverslagen leest, ziet een schrijver aan het werk met een fijn pennetje en de nodige zelfspot. Zo schrijft hij na een optreden met zijn Spaanstalige project *El Turista Optimista* in een Spaans gehucht: 'Als ik klaar ben veert het publiek plotse-ling op. De familieleden van de bareigenaar maken namelijk ook muziek.' Als hij neerstrijkt in een Galicisch dorpje voor 'een moe-tje om de geleden financiële verliezen een beetje te verzachten' en harde heavy-metalklanken het barretje teisteren waarin hij gaat spelen: 'Het lijkt mij niet bepaald een setting waarin de ironische Spaanse luisterliedjes van mijn cd *Ser español* eenvoudig zullen gedijen. Mijn vermoeden blijkt juist.'

Treffers, die afwisselend in Valencia en Nederland woont, heeft een deel van zijn hilarische Spaanse tourverslagen opgenomen in zijn recent verschenen roman 'Ik wou dat ik jouw leven had'. Hierin voert hij min of meer zichzelf op en een journalist genaamd Dick Scheffers, een man

met een vaste baan, huis, vrouw en kinderen die jaloers is op het vrijbuitersbestaan van Treffers. Die benijdt op zijn beurt stiekem de bestaanszekerheid van de journalist, bijvoorbeeld wanneer hij in de middle of nowhere voor anderhalve man en een paardenkop staat te spelen en er thuis niemand is die op hem wacht. 'Momenten waarop de vertwijfeling toeslaat, ik denk dat iedereen die wel eens heeft. Dan kun je denken: hem vergaat het beter. Vandaar de boektitel 'Ik wou dat ik jouw leven had'. In de roman worstelen de personages met de kloof tussen de wereld zoals hij is en zou moeten zijn. Het is Treffers bijvoorbeeld niet gelukt om te leven van zijn muziek. 'Daarvoor is mijn fanbase te klein. Toch blijf je in jezelf geloven en dromen. Ik klaag overigens niet: mijn fans zijn loyaal, het is een vaste kern die niet zomaar wegloopt, en ik kan deels doen wat ik het liefste doe, namelijk muziek maken,' aldus Treffers, die zijn inkomsten uit rondtoeren, auteursrechten en albumverkoop onder meer aanvult met het gidsen van toeristen door Valencia.

Bovendien kent beroemd zijn ook zijn keerzijden, schrijft hij mild spottend. 'Eén van de leuke aspecten van het nog niet definitief doorgebroken zijn is dat je soms op achterafplekken komt waar Boudewijn de Groot of Coldplay hoogstwaarschijnlijk nooit geweest zijn en nooit zullen komen, en op die plekken dingen meemaakt waar arrivés alleen maar van kunnen dromen.' De roman heeft ook een plot, want Scheffers is erop gebrand om de muzikant die in 2011 naar Spanje vertrok om zijn carrière een wending te geven, onderuit te halen. Er is dus conflictstof tussen beide mannen, 'maar wie wil weten hoe dit afloopt moet het boek maar lezen'. Treffers haalt in zijn boek ook stevig uit naar labels, managers en boekers. De kritiek komt er in de kern op neer dat muzikanten een stevige duit betalen voor werkzaamheden die niet of nauwelijks worden verricht. 'Labels beloven je te promoten, maar daar komt vaak niets van terecht. Of neem boekers. Rond 2005 gloorde er met mijn band Mist een doorbraak. Ons album *Bye Bye* werd goed ontvangen.

Er hing iets in de lucht. Reden waarom een bekende en succesvolle boeker met ons in zee wilde. Nou denk je dan, nu zijn we eindelijk in goede handen. Een misvatting, want er werd in de maanden na het sluiten van het contract nauwelijks een optreden geboekt. Frustrerend, want, al weet je dat achteraf nooit zeker, het moment om de kansen te pakken leek gepasseerd. Treffers besloot daarom het heft in eigen handen te nemen. 'Op een gegeven moment heb je daar voldoende kennis en contacten voor. Wat ook wel hielp is dat ik jarenlang als freelance muziek-journalist heb gewerkt, voor verschillende tijdschriften. Daar leer je een hoop van. Maar ik zou beginnende artiesten niet aanraden zelf labeltje te spelen. Bovendien kan het best goed

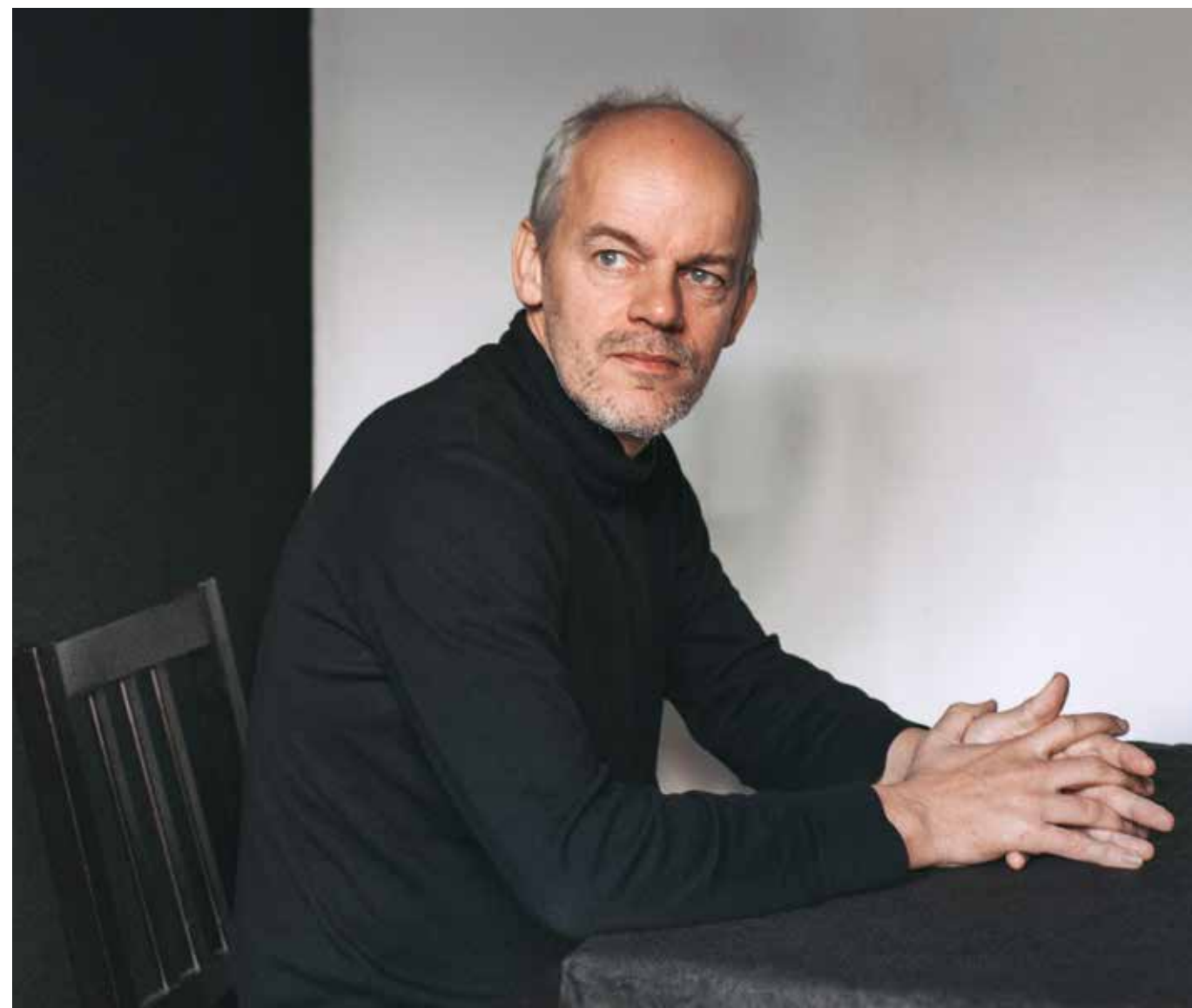

foto: Nuria Andrés Sáez

gaan hoor, tussen jou en een label. Als je als artiest helemaal achter je muziek en imago staat en een platenmaatschappij kiest die daar écht affiniteit mee heeft, is de kans op een mismatch en wanprestaties een stuk kleiner. Dat een label groot en sterk is, is niet zo relevant. Neem de tijd om

erachter te komen of jij en een maatschappij bij elkaar passen, zou ik zeggen.'

Wat heb je aan de Ntb gehad? 'Ik ben in 1994 lid geworden omdat het me belangrijk leek om lid te zijn van een vakbond. Het betaalde zich al snel uit via de in-

strumentenverzekering. Die heb ik nog steeds. Daarnaast heeft de Ntb in 2004 bemiddeld tussen mij en een medeorganisator van een huiskamerconcertserie. Wij kregen een conflict en op mijn verzoek trad de Ntb op als mediator. Dat stelde ik erg op prijs. Waarschijnlijk neem ik bin-

nenkort weer contact op. Een Spaans label is mij nog steeds een bedrag schuldig. Het is te klein om naar de rechter te gaan en te veel om te laten lopen. Ik ben benieuwd wat de Ntb zal adviseren.'

Jeroen Akkermans